

kommuner med bymæssig Bebyggelse har en fast Taksationskommission, der som Regel bestaar af 4 for et Aaremaal valgte Mænd, hvoraf 2 vælges af Aamtsraadet og 2 af Retten. Der er ingen Adgang til Overtaksation.

Købstæderne har Hjemmel for Ekspropriation til Vejformaal dels i de i Medfør af Lov Nr. 85 af 31. Marts 1926 § 4 udfærdigede Vedtægter, dels for Bivejes Vedkommende i fornævnte Lov af 20. August 1853. Denne Lov anvendes dog sjældent i Praksis. Kommunalbestyrelsen er den Myndighed, der træffer Bestemmelse om og iværksætter Ekspropriationen. Erstatningen fastsættes af en særlig Kommission. Saafremt der eksproprieres i Henhold til Vedtægter, er der ikke Adgang til Overtaksation.

København har Hjemmel for Ekspropriation i Byggeloven af 29. Marts 1939 § 41. Her er det ogsaa Kommunalbestyrelsen, der træffer Bestemmelse om og iværksætter Ekspropriationen, dog med Rekurs til Indenrigsministeren. Erstatningen fastsættes af en særlig Taksationskommission, hvis Afgørelse er endelig.

I Lov af 17. April 1868 om Anlæg og Overtagelse af Gader, Veje og Vandløb i Frederiksberg Kommune fik Indenrigsministeren Bemyndigelse til ved en efter Forslag af Frederiksberg Kommunalbestyrelse udfærdiget Vedtægt at give særlige Regler for Frederiksberg Kommune, bl. a. om Anlæg af nye Gader eller Veje. Ekspropriation foregaar her efter lignende Regler som i Købstæderne.

Foruden disse Regler maa nævnes Lov af 1. Februar 1930 om Sikring af Færdslen ved Vejkrydsninger samt Krydsninger mellem Veje og Jernbaner m. v. En Del af de Ekspropriationer, der foretages i Medfør af denne Lov, sker efter Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, medens andre sker efter „de i de gældende Vejlove bestemte Fremgangsmaader“.

Allerede disse Regler, der ikke er udtømmende, jfr. f. Eks. Lov om Byggehjerner af 28. November 1928 og Lov om Byplaner af 29. April 1938, viser, at Reglerne om Ekspropriation til Vejformaal er meget uensartede.

De nugældende Regler om Ekspropriation af Jord til Landeveje og Biveje er med Føje blevet kritiseret, særlig med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse, idet det har vist sig, at Taksationskommissionerne, der normalt bestaar af Mænd fra den paagældende Egn, kan være tilbøjelige til at ansætte Værdien af Jorden for højt.

Der bør saa vidt muligt gennemføres Ensartethed ved alle Ekspropriationer og Taksationer af Arealer til Vejformaal. En saadan Ensartethed vilde bedst opnaas derved, at samtlige Ekspropriationer og Taksationer for hele Landet saavel i Aamts- og Sognekommunerne som i Bykommunerne foretoges af en enkelt Ekspropriations- og Taksationskommission eller, saafremt Arbejdets Omfang forhindrer dette, da af ganske faa Kommissioner. Man har imidlertid ikke anset det for rimeligt, at Beføjelsen til at foretage Ekspropriationer flyttes fra de kommunale Raad, men har anset det for muligt at tilvejebringe større Ensartethed ved Fastsættelsen af Erstatningerne gennem Oprettelse af færre Taksations- og Overtaksationskommissioner, nemlig een, undtagelsesvis to Taksationskommissioner for hver Aamtsraadskreds og for hele Landet 5 Overtaksationskommissioner.

Det bemærkes, at de i §§ 22 og 23 fastsatte Regler i Henhold til § 39 ogsaa kommer til Anvendelse paa Anlæg m. v. af offentlige Stier, men at Reglerne ifølge § 54 eventuelt fortrænges af de for Købstadkommuner, Frederiksberg Kommune og Landkommuner med bymæssig Bebyggelse i Medfør af Reglerne i § 19 udfærdigede Vedtægter eller af de i Henhold til § 75 i Byggeloven for København udfærdigede Vedtægter, ligesom de paagældende Regler ikke kommer til Anvendelse i København.

Til de enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Stk. 1. Det fastslaas som almindelig Regel, at Jord kan kræves afstaaet til alle de i nærværende Lov omhandlede Foranstaltninger, der vedrører offentlige Veje og Gader. Herunder indbefattes Afstaaelse af Areal til alle nødvendige Foranstaltninger, dog naturligvis kun, hvis Almenvellet kræver det. Endvidere maa det findes formaalstjenligt ogsaa at kunne ekspropriere til Anlæg af Parkeringspladser, hvis Kommunen ønsker at oprette saadanne, og til Udvidelse af allerede bestaaende Parkeringspladser samt til Materialpladser.

Naar man har foreslaaet en Bestemmelse om, at enhver er pligtig at taale de til de nævnte Foranstaltningers Gennemførelse nødvendige Indskrænkninger i vedkommendes Ejendomsret, har man herved først og fremmest tænkt paa Oversigtsservitutter, til Paalæggelse af hvilke der nu er Hjemmel ifor nævnte Lov om Sikring af Færdslen ved Vejkrydsninger m. v.; men skulde der i Fremtiden vise sig Trang dertil, er der i Bestemmelsen Hjemmel for at paalægge ogsaa